

*Herkesin ruhu kendine aittir.
Yani ne olur münferiden gitsem bir restorana?
Farklı bir dilden bir ses değdi kulağıma.*

I

Herkesin ruhu kendine aittir. Yani ne olur münferiden gitsem bir restorana? Önce birini beklediğimi düşünürler. Yanıma biri, bir on dakika bilemezler on beş dakika sonra gelecektir. “Kesin biri gelir. Yahu!” diyerek düşünenecekler. Bekledikleri kimse bana eşlik edecek ve belki arkadaşça sohbetler edeceğizdir. Belki de birbirimize yerini bulamayan bakışlar atacak ve birbirimizi ne kadar istediğimizi tartacağızdır. Bu bakışlar yan masadan bizim masamıza bila çekince gelen başka bakışlarla kesilecek, belki çekineceğiz yahut herkesin gözüne soka soka dudaklarımıza, gözlerimize ve kaşlarımıza bakmaya devam edeceğizdir. Ancak karşı sandalyeme kimseyi beklemediğim garsonun bana sorusuyla açıklığa kavuşur. Tek başıma ne yiyip içeceksem onu sipariş edeceğim ve karşı sandalyeme açılan servis başka masalarda kullanılmak üzere önümden kaldırılacak. Böylelikle garsonun bakışlarında asılı kalan eğreti nezaket ve masamdaki boş sandalyemin on - on beş dakika içinde dolacağına dair beslediği nafiye umut da son bulacaktır. Servisin önümden kaldırılması veyahut önümde durmaya devam etmesi benim için hiç

sorun değildir. Karşımdan aldığı tabaktaki lekelerden bahsetmeliydim garsona. Yan masalardan gelen düşünceleri duymasam daha hoşnut olurduim. Bu düşünceler bir sağdan bir soldan kafama üşüşüyorlar. Yanıma birini yakıştırıp bana, karakterime ve nasıl biri olduğuma dair kararlı kararsız varsayımlara hiç dalmasalar eminim daha ferah olacağım. Bu işin - yani bir restoranda tek başına yemek yiyebilmenin - püf noktası olanlara hiç aldırış etmemek değildir, aksine bu yenilecek olan yemeğin hiç de keyifle yenmeyecek olduğunu bilmektir. İçinizi biraz olsun sükuna benzer bir hal ile doldurabilir. Yani bu yemekten ve içtiklerinizden hoşnut olmayacağınızı, yanınızda yanan bir ateşten üzerinize patlayan küçük kıvılcımlar gibi teninizi nokta nokta yakacağını, üstünüze hiç konmayan bir sivrisinek gibi etrafınızda dolanan düşünceleri ne kadar def etseniz de yine de orada olacağını bilmeniz bu işin püf noktasıdır. İşte yine olur olmadık detaylarda boğuluyorum, bitmemiş cümleler beni sizin kadar rahatsız etmiyor. Ancak bunun tek sorumlusu ben değilim. Bu restorandaki kalabalığı da katiyen suçlamayacağımıza göre birbirimize daha çok odaklanabiliriz. Önümdeki servisler belki benim masamdan bir güzel kadının masasına gidecek, kadıncağız olur olmadık laf kalabalıklarıyla aklımı karıştıran ve arada bir etrafındaki masalara bakıp her şeyin yolunda gittiğinden emin olmaya çalışan bir adamla yiyeceği yemeğin sonrasını düşünerek

sabırsızlanacak. Eğer önüne giden çatal, bıçak, tabak ve peçetenin benim masamdan geldiğini bilse onları geri yollamay! düşünecek ve belki de titizlik yaptığından utanarak hiç sesini çıkarmayacaktır. Ancak bir bilinen var ki bu şahane restorandaki herkes buna hakimdir. İnsan düşündüğünü söyleyebilmeli. Buradaki herkes insanın düşündüğünü söyleyebilmesi konusunda hemfikirdir. Güzel kadın servisleri geri çevirmeyecek, kulağına üflenen piyanonun bastığı tuşları bir an olsun tanımaya çalışacak ve adamın sorduğı soruyla bunu yapmaktan da vazgeçecektir. Belki bir anda başka bir dilden konuşmaya başlayacak ve bu anlaşılmaz tavırla adamı mest edecektir. Adam hiç tahmin edemeyeceğı bir şekilde kulaklarından vurulacak ve kadının hareketleri karşısında savunmasız kalacaktır. Nihayet bir yemek yenecek, şaraplar içilecek ve benim neden tek başıma yemek yediğimi düşünen bir masa daha hemfikirler restoranına veda edecektir. Bunların hiçbirinin olmayabileceğini hem ben hem garson hem de tabağımlı bulaşıkhaneye götüren komi de elbette biliyor. Ben bu esnada her masayı dikkatle süzüyor ve çift sayıda olan masalarla tek sayıda olan masaların sayısını karşılaştırıyor olacağım. Nihayet yemeğim geldiğinde kendi kendime kalamayacağımı fark ettiren bir Macar Gulaş kokusu burnuma yayılacak. Herkesin ruhunun kendine ait olabileceğinden ve hatta bonkör ruhların azlığından bahsedeceğim kendime. Birden farklı bir dilde konuşmaya başlayan biriyle denk gelsem ve onun

düşündüklerini bilebilsem. Ah bir bilebilsem diye iç çekeceğim.

II

Her şey olmayan şeylerle ilgili aramızda. İnsan ağzına gelen her şeyi söylememeli. Kelimeler, henüz söylenmemiş ihtimallerin kutsallığını bozmamak adına dilin ardında birer mühür gibi tutulmalı. Böylece bazı ihtimaller yalnızca ihtimal olarak kalabilir. Hayat boşlukları kaldırmayabilir. Kaderin sevgiyle doldurulacak boşluklara direnmemeli. Bu adamın benimle ilgili her düşündüğünü bilmek istemeyebilirim. İstemiyorum. Yani bilmek istemiyorum. Yani belki. Garson böldü düşüncelerimi masaya getirdiği çatal, bıçak, tabak ve peçete ile. Bu servisin üstündeki lekeleri kontrol etmeli. Üstünde leke varsa geri göndermeli. Yalnız henüz karar veremedik çok sevgili garson bey. En iyisi şimdi siz gidin. Bazı anlar yalnızca iki kişilik olur. Üçüncüsü, ister istemez bir duvara dönüşür. Siz de bir duvara dönüşmeden gidin. Biz önce biraz birbirimize bakıp gülüşeceğiz. Sonra bu adamın bana bakışlarını tartacağım. Saçlarım önüme düşecek ve menüye biraz daha bakacağım. Yükler. Günbegün. Kime bırakılır bunlar? Bana günbegün hiç yüklenmemek istediğim yükler yüklediğinde yüklerimi kime bırakabileceğimi aklıma hiç ama hiç getirmemeye çalışacağım. Çünkü aynı masaya iki kişi oturmak içten içe böyle bir söz

vermeyi gerektirir. Bunu bu restorandaki herkes bilir. Bir Vangelis parçası çaldığını benden önce bu karşımdaki adam söylese ona bütün kalbimle güvenebilirim ancak bundan hiç haberi olmayacak. Nereden bilebilirim on yıl sonra hayatın neresinde olacağımı? Böyle sorularla ilgilenmiyorum ama bunu nazıkçe söylemeliyim. Belki biraz atıp tutmalı. Ona devler sahnesinde bir beyaz kuğu olacağımı söyleyeceğim. Bana vereceği tavsiyeleri hiç merak etmiyorum. Bunu ona söylememeliyim. İnsan düşündüğünü söyleyebilmeli. Bütün sözler bir karine gibi dönüp dolaştı masamızda. Birbirimizle ilgili bilmediğimiz ne çok şey varmış? Bu şarabın dilimde dokunmadığı ne çok yer varmış? Başka bir dilden konuşsam bana ayak uydurabilir mi? Başka bir dilden konuşacağım. Tanışmak, birinin henüz adını bilmediğin yerlerini öğrenmek demek. Peki daha fazla bilmek istemiyorsam? İnsan düşündüğünü mutlaka söylemeli. Hele bir de bir masa paylaşıyorsa onunla. Bu yemekten sonra aramızda bir sır kalacak: birbirimizi anlamak sevmekten daha önemli olacak. Senin kara kaşın kara gözün için burada değilim, beni anlıyorsun, hissediyorum. Benden istediğinin ne denli büyük bir şey olduğunu sen de bilmiyorsun. Bunu olur olmadık zamanlarda arkamdaki masalardan birine bakmasıyla anlıyorum. İşte böyle geçti gecemiz. Ben onun yemeğinden bir çatal aldım, o benden. Ayaklarımız çarpıştı birkaç kez. Karşıdan karşıya öptük birbirimizi. Daha fazla hayale dalmadan kalkmalıyız bu masadan.

Restorandakiler biz çıkarken göz ucuyla bakacak. Belki bugün bir hikayede pasaj olarak kalacak.

III

Bu güzelim restorandaki güzelim masa daha biz oturmadan lekelenmişti. Bu yalnızca ben mi fark ediyorum? Görüyorum, besbelli lekeler beyaz örtünün adı konulmamış her anına yapışmış kalmış. Bu örtüyü değiştirmesini istesem, hele böylesi bir günde. Bunu yapmasını garsondan istemeliyim. Rica etmeliyim, benim için bu beyaz örtüyü yenisiyle değiştirmeli, bizim için. Karşımda devler sahnesinden bir beyaz kuğu oturuyor. Eminim benim düşündüğümü o düşünmüyor. Örtüyü yenisiyle değiştirmesini istemek için çok kalabalık bir gün olduğunu fark ettim sonradan. Benim yerimde olsanız fark edemeyeceğiniz uzaklıkta bir masa var. Ancak bir yanlışlık olmalı. Nasıl da gelmiş münferiden bu restorana? Hem de böyle bir günde. Bu belki aramızda bir sohbet konusu olabilir. Eğer çatal, bıçak, tabak ve peçete o masadan gelmeseydi bu bir sohbet konusu olabilirdi. Kim bilir kaç masa dolaştı da geldi önümüze? Şimdi bunu konu etmek titizlik yaratır. Birbirimize odaklanmalıyız ancak beni rahat bırakmayan bir şey var. Bir demet çiçek almalıydım. Birkaç demet çiçek almalıydım, birkaç demet çiçek ile gelmeliydim. Rica etmeliydim çiçekçiden taşıyamayacağım kadar çok çiçeği bir demet yapıp bana vermeliydi. Bunun yerine

ona anlaşılmayı hediye edeceğim. Uzak masada tek oturan adamın ısmarladıkları geldi. Artık birini beklemediğinden bütün restoran emin olmalı. Herkesin derin bir nefes çektiğini duyuyorum. Nefesle birlikte bir Vangelis iliştiriyor kulağıma. Bunu anlaşılmakla birlikte vereceğim, onu bir kurdele olarak kullanacağım.

Yemekler yenir, konuşulanlar konuşulur, öpüşler ve gülüşler, kadehler tokuşturulur, o hikaye bu hikaye, biraz sen biraz ben, biraz bizden başkaları ve hatırlayamadığım diğer şeyler. Garson gelir gider, peçete, karaf. Sağa sola bakmalı, düşündüklerimizden konuşmalı. Birkaç saat ve akşam yemeği, yenilip yutulup kalkmalı.

Bütün masalar hesabını ödedi, uzak masadaki adam da gitti. Bir biz kaldık hemfikirler restoranında. Birkaç parça şarap bıraktım kadehimde. Güzelim beyaz örtüyü nasıl mahvetmişler diye düşüneneğim sanıyordum. Masaya ilk oturduğumuzda aklımdaki tek şey buydu. Lekelerin birer birer görünmez olduğunu fark etmemişim bile. Gözlerindeki o müphem kuyuya düştükçe, masa örtüsündeki lekeler birer birer silinmişti benden habersiz. Bir tek dağınık bakış ile geçirdim bütün geceyi. Anlattıklarım ve dinlediklerim arasında gidip geldim. Dilimin ucuna geldi geldi gitti. Sormak istediğim bir şey vardı. Başka bir dilden sorardım, bilseydim.

Bilmiyordum. Sonra aynı dilden bir ses değdi kulağıma.
Unutmayacağım tek Şey bu olmamalıydı.